

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.— Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
 και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσαῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^ο

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουλίου 1902

Ἔτος 24^ο.—Ἀριθ. 29

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· Ἐδε σελ. 220)

Ἐπῆρχε τέλος και ἡ ἱστορία τοῦ μοσχαραίου, τὸ ὅποσον ἐξαιπελύθη εἰς τὴν πλατεῖαν, κάλιν ἐν ἡμέρᾳ ἐμποροπανηγύρεως, μετημφισμένον εἰς λεοντάρι. Ἡ μεταμφίσεσις ἐπέτυχε θαυμασίως χάρις εἰς τὴν πολύτιμον δωρὰν τοῦ βασιλέως τῶν ζῶων, ἡ ἐποία ἐκόσμησε τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος Κερκυζ.

Ἡ ἀστεύτης ἐπιστεῦθη δι' ὀλίγας στιγμάς, ἐνεκα τῆς ἀγνοίας τῶν χωρικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι δὲν εἶχον ἐπισκεφθῆ ποτὲ θηριότροφείον, και ἀκριβῆ ἐνεκα συμπτώσεως, διότι ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε φθασῆ εἰς τὸ χωρίον ἕνας θηριόδαμαστής με διάφορα ζῶα. Αἱ ὀλίγαί ἐκεῖναι στιγμαί ἤρκεσαν διὰ νὰ ναστατωθῆ ὅλη ἡ ἀγορὰ ἀπὸ πανικῶν ἀπερίγραπτον. Οὕτω συμβαίνει με ἄλλους τοὺς πανικούς: οἱ πλείον ἀνεξήγητοι και ἀδικαιολόγητοι, εἶνε και οἱ φοβερώτεροι. Ἀρκεῖ ἕνας τρελλὸς νὰ φωνάξῃ εἰς τὸ θέατρον: Φωτιά! και τὸ πλῆθος καταταραχίζεται, πρὶν ἰδῆ κανεὶς οὔτε ἕνα σπινθῆρα, οὔτε μίαν τολύπη καπνοῦ. Ἦτο λοιπὸν φυσικόν, ἡ κραυγὴ « Ἐφυγε ἕνα λεοντάρι! » ἐπαναληφθεῖσα ἀπὸ ἑκατὸν στόματα, και ἡ θεὰ ἑνὸς ζῶου φοβεροῦ και παραδόξου, ὁμοιάζοντος κάπως με λέοντα, νὰ ναστατώσῃ τὴν ἀγορὰν και νὰ πρόξενῆσῃ πανικόν· εἶνε δὲ θαῦμα πῶς ὁ κ. Βάλιος δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ καταγράψῃ εἰς τὸν κατάλογόν του και σοβαρώτερα δυστυχήματα, μέσα εἰς τὸν φοβερὸν ἐκείνόν συνωστισμόν, τὸν συμφορμὸν ἀνθρώπων και ζῶων, ὁ ὁποῖος ἤκολούθησε.

Πῶς κατορθώθη τὸ μοσχάρωμα τοῦ μοσχαραίου; Τοῦτο δι' ἐγνώσθη ποτὲ ἀκριβῶς. Φαίνε-

ται ὅμως ὅτι τὸ ἀμπέλι τῶν γονέων τοῦ Γιαννιοῦ, τὸ ὅποσον ἐγειτόνευε με τὴν πλατεῖαν, ὑπῆρξεν ὁ τόπος τῆς προπαρασκευῆς τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ τέρας ἐπαρουσιάσθη ἐξαφνα, χωρὶς νὰ ἤξέσθη κανεὶς ἀπὸ τοῦ ἐθγῆκα, και ὅτι μόνη ἡ θεὰ του ἐκίνησε διαμιάς τὸ ἦμισον τῆς πλατείας. Ἀπὸ τὴν αὐτοσχέδιον ἐκείνην κονίττραν, διήλθε τότε μία δραπέτις ἀγέλας, κατόπι τῆς ὁποίας ὁ ψευδολέων ἤρχισε νὰ τρέξῃ, με μικηθμούς οἱ

ὁποῖοι δὲν εἶχον κημίαν σχέσιν με βρυχηθμόν, και ὅταν ὁ νεόφερτος θηριόδαμαστής ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν π α ρ ά γ κ α ν του βιαστικὸς με μίαν σιδηρὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα και ἐπληρίσσε, ἔμεινε κατὰ πλῆκτος ἐπὶ τῆ θεὰ τοῦ ἡμέρου ζῶου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόγευμα προφανῶς εἶχε καθυστερήσῃ, και τὸ ὅποσον, ἀφ' οὔ κατορθώσσε νὰ παλλῆ ἀπὸ τὰ δεσμά του και νὰ εἶψῃ κλαγίως τὸ δέριμα τοῦ λέοντος. ἤρχισε νὰ θηλάξῃ εἰρηνικώτατα!

Ἄν δὲν ἐσημειώθησεν δυστυχήματα ἀνθρώπων, ἐν τοῖτοις ὅμως μερικά καλὰθια αὐγῶν ἐπλακώθησαν, μερικά ἀγγεῖα βουτύρου ἐπατήθησαν, μερικά πουλιὰ ἔφυγαν, μερικά ἄσκια με κρασί ἢ με λάδι ἐχύθησαν. Ὁ Βαλεντίνος, πιστός εἰς τὴν συνήθειάν του νὰ πληρώνῃ τὸς ζημίας, ὡς μεγιστάν, με μεγάλην ἐλευθεριότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ χάσουν τίποτε οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας του, και, ἀφοῦ πηρῆλθεν ἡ συγκίνησις, ἀφ' οὔ ἡ λεοντῆ μετεκομίσθη εἰς τὸν πύργον, και ἀφ' οὔ τὸ μοσχάρι παρεδόθη εἰς τὴν μητέρα του, ἐπεφόρτισε τὸν Γιαννιδὸν νὰ περιέλθῃ τὴν ἀγορὰν και νὰ ναναγγείλῃ ὅτι, ὅσοι εἶχον ὑποσπῆ ζημίαν, ἤμποροῦσαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ποζημιωθοῦν. Καὶ παρουσιάσθησαν τ ἔ σ ο ν πολλοί, ὡστε θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐλόκληρος ἡ ἀγορὰ κατεστράφη. Τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τῶν ἀπαι-

Ἡ θεὰ ἐνός ζῶου φοβεροῦ και παραδόξου. (Σελ. 225, στήλ. α'.)

τητων ἀπετελεῖτο: ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι πραγματικῶς εἶχαν ζημιωθῆ, ἀλλ' ἐξέτι- μων τὰ ἐμπορεύματά των εἰς τὴν ὑψηλο- τέραν τιμὴν—ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἐνθυμοῦντο καλὰ τί καὶ τί εἶχαν φέρῃ εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἀφ' οὗ ἀνεσκαλευσαν τὴν μνήμην των, ἐπέστησαν τέλος πάν- των ὅτι πραγματικῶς τοῖς ἔλειπαν με- ρικὰ πράγματα ἀξίας— ἀπὸ ἐκείνους τέλος, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν χάσῃ κανὲν πρᾶγμα, ἀλλ' ἰσχυρίζοντο ὅτι αἱ τιμαὶ ἐξέπεσαν πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδάλου, καὶ ὅτι θὰ ἐπωλοῦσαν τὰ ἐμπορεύματά των πολὺ ἀκριβότερα, ἂν ἡ εἰρήνη, ἡ εὐνοῦς εἰς τὸ ἐμπόριον, δὲν διεσαλευέτο.

• Ὁ ἐλευθέρως καὶ μεγαλοπρεπῶς Βαλεν- τίνος. • (Σελ. 226)

Ὅλοι εἶχον προμελετήσῃ τὰ ἐπιχειρή- ματα, διὰ τῶν ὁποίων θάπεθεῖνουν τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν των, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη τῶσων λόγων. Ὁ Βαλεν- τίνος, ὁ ἐλευθέρως καὶ μεγαλοπρεπῶς Βαλεντίνος, μ' ἓνα βαλάντιον γεμάτον χρυσᾷ νομίσματα, ἦσαν ἔλαι του αἰ οἰκονομίας, ὅλα τὰ δῶρα τοῦ πατρὸς του, τῶν θείων του, τῆς μάμμης του, τὰ ὅποια ἀπετέλουν ποσὸν ἀξιοσεβάστου) παρήλασε πρὸ τῆς ἀτελευτήτου σειρᾶς τῶν τεταμένων χει- ρῶν καὶ ἔδωκεν εἰς κάθε ἓνα ὅ,τι ἐξή- τει. Φραγμὸς διὰ τῆς ἀπληστίας ἐκά- στου χωρικοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος, πα- ρὰ ὁ φόβος μήπως ἤθελε φαγῆ πάρα πολὺ κλέπτῃς εἰς τοὺς γείτονάς του, καὶ ἐν τούτοις ἐκαστὸς ἔφυγεν ὀλίγον δυσηρεστημένος, ἰσχυρίζο- μενος ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πολὺ πε- ρισσότερα.

Ἡ περιφρόνησις αὐτῆ πρὸς τὸ χρῆμα ἦτο τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Βα- λεντίνου. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ ποτέ ὅτι ἡ ὑπερβολὴ εἰς κάθε πρᾶγμα εἶνε κακῆ, καὶ ὅτι ἂν ἡ φιλαργυρία εἶνε βδε- λυρὸν ἐλάττωμα, ἀλλὰ καὶ ἡ σπατάλη, ἡ τυφλὴ ἀσυνείδητος, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτος. Τὸ χρῆμα, ἰσάκως ἀνω- φελές εἰς τὰς χεῖρας ἐνδὸς Ἐξηνταβελώνῃ ἢ ἐνδὸς ἀνοήτου πού το σπαταλᾷ τρελ- λῶς, γίνεται ἔξαρνα, εἰς τὰς χεῖρας ἀ- γαθοῦ ἀνθρώπου, τὸ καλλίτερον ἔργον εὐπαιδίας. Ἐἶνε ὄπλον κακὸν ἢ εὐεργετι- κόν, ὅπως τὸ ξίφος, ἀναλόγως τῆς χει- ρὸς ἢ ὁποία το κρατεῖ, εἶνε ἔτοιμον διὰ τὸ ἐγκλημα ἢ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος.

Καὶ ὁ Βαλεντίνος, ἀφ' οὗ ἐξήντησε τὸ βαλάντιόν του χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλο

καλὸν παρὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν μαται- οδοξίαν του, δὲν ἐσυλλογίσθη οὔτε πρὸς στιγμὴν ὅτι οἱ πτωχοὶ του θὰ ἐστεροῦν- το. . . . Εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην ὑπε- στηρίζετο καὶ ἐπεδοκιμάζετο ὑπὸ ἐνὸς θλαμηπόλου, τὸν ὁποῖον ὁ κόμης, ἀσυ- νέτως ἰσως (ἀλλὰ ποῦ νὰ το εἰξεύρη!) εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ υἱοῦ του. Ἴδου διατί:

Ὁ κόμης εἶχε διέλθῃ τὴν νεότητά του εἰς τὰς Βερσαλλίας, εἰς τὴν βασιλικὴν Αὐλὴν, εἶχε δὲ βαρυνθῆ τὸν κόσμον καὶ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἐρημίαν, μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς του συζύγου, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βαλεντίνου. Ἄλλ' ἂν αὐ- τὸς ἐπεθύμει νὰ ζῆ ἄφαντῶς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κτημάτων του, εἰς τὸν ἐρημικὸν του πύργον, μόνος μὲ τὴν θλιψὴν του, μὲ τὸ κένθος του, ἐσυλλογίζετο ὁμοῦ, ὡς πα- τὴρ φιλόστοργος καὶ δίκαιος, ὅτι δὲν ἔ- πρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἰδίαν ζωὴν καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς του. Ἐδοκίμασε λοιπὸν — μολοντί τοῦ ἐστοίχιζε— νὰ πείσῃ τὸν Ἰωάννην, τὸν πρωτότοκόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰκοσι ἑτῶν, νὰ ὑπάγῃ νὰ ζῆσῃ εἰς τὸ Παρίσι, μερικὰ χρόνια τοῦλάχιστον, καὶ νὰποκτήσῃ θέσιν εἰς τὴν Αὐλὴν με- ταξὺ τῶν ὁμοίων των κατὰ τὴν κοινωνι- κὴν τάξιν καὶ τὴν περιουσίαν. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε συναισθανθῆ τὸν θάνατον τῆς μητρός του ζωνρότερα ἀπὸ τὸν Βαλεντίνον, κ' ἐλυπεῖτο νὰ εἶσῃ μόνον τὸν πατέρα του, ἠρνήθη νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξίδιον.

Φίλος γὰρ καὶ σοβαρὸς, μελαγχολικὸς καὶ χωρὶς φιλοδοξίαν, ὁ Ἰωάννης ἐν- νοοῦσε νὰφοτισθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν κτημάτων, (τὴν ὁποίαν ὁ κόμης τῷ εἶχεν ἀναθέσει,) τὸ δὲ κυνήγιον ἀπετέλει τὴν μόνον του διασκέδασιν. Ἡ ἀπλότης του ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου ἐνεδύετο ὅπως οἱ χωρικοὶ καὶ ἐξῆ ὅπως αὐτοί.

Ὁ Βαλεντίνος ἦτο διαφορετικὸς, κα- θὼς εἶδαμεν, πολὺ διαφορετικὸς, ὅθεν ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἔκρινε καλλίστερα τὸν χα- ρακτῆρα τῶν υἱῶν του, ἐπερίμενε μὲ κά- ποιαν ἀνυπομονησίαν νὰ συμπληρώσῃ ὁ Βαλεντίνος τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος, διὰ νὰ τον ἐξαποστελῇ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου μὲ τὰς πατρικὰς σχέσεις, μὲ τὸνομά του, μὲ τὴν περιουσίαν του, ὁ υἱὸς τοῦ κόμη- τος τοῦ Κερκόξ θὰ ἠμπορούσε νὰγοράσῃ, κανὲν ἀξίωμα καὶ κανένα σύνταγμα, καὶ νὰ διακριθῆ εἰς τὸ στάδιον τῶν ὄπλων, διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προμρισιμένος. Διὰ τοῦτο ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῷ ἐσυγχώρει τὰς τρέλλας του, ὅσων ἐπι- κίνδυνοι καὶ ἂν ἦσαν κάποτε.

— Μπα! ἔλεγεν ὁ συμπολίτης μας Δουκεσκίλλινος, ὁ μέγας ἦρωας, τὰ ἴδια ἔκαμνεν ὅταν ἦτο παιδί. Τὰ ἀτακτα παι- διὰ γίνονται καλοὶ στρατιῶται.

Καὶ διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Βαλεντίνου, τοῦ ἔφερον ἀπὸ τὸ Πα- ρίσι ἓνα θαλαμηπόλον, τὸν ὁποῖον κά- ποιος φίλος του ἀπὸ ἐκεῖ τῷ εἶχε συστή- σῃ τῶσων θερμῶς, ὥστε ὁ κόμης εἶχε πλέον τὴν ἰδέαν ὅτι προσέφερον εἰς τὸν υἱὸν του τὸν μαργαρίτην, τὸν φοῖνικα τῶν ὑπηρετῶν, ἓνα μέντορα, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕ- κανὸς ὄχι μόνον νὰ τον μυήσῃ εἰς τὰ τοῦ ἀριστοκρατικῶ βίου τῶν Παρισίων, ὄχι μόνον νὰ τον διδάξῃ, πῶς ἔπρεπε νὰ ζῆ ἐκεῖ ἓνας νέος καλῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ νὰ τον συμβουλεύῃ εἰς ἔλα, νὰ τον ὀδηγῆ πρὸς τὸ συμφέρον του, καὶ ἐν ἀνά- γκῃ νὰ τον ὑπερασπίζεταὶ κατὰ τῶν ἐχ- θρῶν.

Ἄλλ' ὁ ἐπιλεγόμενος Πονηρίδης, — ἄς το εἰπομεν ἀμέσως, διότι καὶ σεις δὲν θαρρήσετε νὰ το παρατηρήσετε, — ἦτο ὁ ἔσχατος τῶν ἐλευσινῶν, κλέπτῃς τοῦ χειροτέρου εἶδους, κατεργάτης ποῦ δὲν ἔ- ζῆζε οὔτε τὸ σχοινί τῆς ἀγχόνης του, ἀνθρώπος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ καλου- κιοῦ, ἀλλὰ πολὺ, πάρα πολὺ ὑποκριτῆς, ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς ἐκείνους ποῦ περνοῦν ὡς οἱ τιμιώτεροι ἀνθρώποι τοῦ κόσμου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἠμπορέσουν νὰ βάλουν εἰς τὸ χεῖρι καμμίαν καλὴν λείαν, ἀξίαν, κατὰ τὴν γνώμην των, τῶν κινδύνων τοὺς ἑποικοὺς θὰ διατρέξουν διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν.

Ὁ Πονηρίδης ἔκλεπτε τὰς φιάλας τοῦ οἴνου, ὅπως ὅλοι οἱ κακοὶ ὑπηρεταὶ ἄλ- λά πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἀτιμωρησίας του, καὶ ἀπὸ τὸ νά- ρισῃ νὰ γεννηθῆ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς τιμιότητός του, ἐ- κροτιμοῦσε ὁ καίμενος νὰ μὴ βάλῃ κρα- σὶ εἰς τὸ στόμα του ὀλοκλήρους μῆνας.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Σὰν πρόβαινε ἡ Αὐγὴ ἀπ' τὰς κορφάς, Ἡ Κόρη ἔτ' ὀ βουδὸ εἶχε πατήσῃ. Ἐμοιάζαν ποῦ λὲς κ' ἦταν ἀδερφές, Κ' ἡ μιά τὴν ἄλλη βγῆκε νάπαντήσῃ.

Στὴ βρῦσι προχωροῦε βιαστικῆ, Στὴ βρῦσι ποῦ τὰ ἔλατα ἠσκιάζουν, Καὶ ἔτ' ἀ κλωνιά τῆς λυγαρίας ἐκεῖ Τὰ ἡδόνια τὰ γλυκόλαλα φωνάζουν,

Μὰ τώρα πιά ροδένια λάμπ' ἡ Αὐγὴ Ἀπ' τὸν ἑανθὸ τὸν ἥλιο τῆς λουσμῆνι, Χωρὶς δροσιά, ἔτ' ἡ βελουδένια γῆ Πάνω ἔτ' ἀ μύρια τάνθη ἑαπλωμένῃ.

Παρόμοια καὶ ἡ Κόρη ἡ ἀγνή Ροδένια ἔτ' ὀ χωριό τῆς τώρα μπαινεῖ Γυρίζε με γεμάτο τὸ σταμνί, Γυρίζε ἀπὸ τὴ βρῦσι κουρασμένη.

ΔΙΑΔΑΝΗ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Συνμιλοῦντες, οἱ δύο νέοι ἐκαθάρι- ζαν συγχρόνως καὶ τὰς παραμύθια των, — ἔργασια ἀπαραίτητος μετὰ τὴν μεγά- λην χρῆσιν τῆς προτεραίας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Λάγκας ἐ- χῶνετο εἰς τοὺς καλαμώνας καὶ εἰς τοὺς θάμνους τῆς ὄχθης, ἀναζητῶν φωλεὰς καὶ αὐγά.

— Ναι, ἀγαπητέ μου Τζῶν, ἡ θύ- ελλα ἦλθε τὴν στιγμὴν ποῦ ἐχρειάζετο, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἔκναφανοῦν τὰ καταπραμένα ἐκεῖνα ζῶα τώρα ποῦ παρήλθον. Ὅπως- δῆποτε πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί

Καὶ ὁ Κόμης ἐπίσης ἐροεῖτο μήπως, μὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας, ἤθελαν ἐμ- φανισθῆ καὶ πάλιν τὰ τετραχειρα εἰς τὰς δύο ὄχθας. Ἀλλὰ ταχέως ἠσύχασε, διότι οὐδεὶς ὑποκτος θόρυβος ἠκούετο, μαλο- νότι ἡ αὐγὴ ἐπροχώρει.

Ἐπροχώρησα ἕως ἑκατὸν βήματα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὑπέλαβεν ὁ Τζῶν Κόρτ, καὶ δὲν εἶδα οὔτε ἓνα πῆθηκον.

— Αὐτὸ εἶνε καλὸς οἰωνός, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ἐλπίζω ὅτι τοῦ λαί- ποῦ θὰ χρησιμοποιοῦμεν τὰ φυσίγγιά μας διαφορετικὰ ἢ ἀμυνόμενοι ἐναντίον τῶν μακάκων. . . Χθὲς ἐνόμισα ὅτι ὄλη μας ἡ προμήθεια θὰ ἐτελείονε!

— Καὶ πῶς; θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ τὴν ἀνανεώσουμε; ὑπέλαβεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς νὰ μας πα- ρουσιασθῆ καὶ δεύτερος κλωδὸς Γιοχάου- ζεν, διὰ νὰ πάρωμεν σφαίρας, πυρίτιδα καὶ μόλυβδον!

— Ἐ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ- σον συλλογίζομαι ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς ἤθελε νὰνοῖσῃ κοινωνικὰς σχέσεις μὲ τοῖς αὐτὰ ὄντα! . . . Τὶ ὄρατος κόσμος, τί λαμπρὰ κοινωνία, μὰ τὴν ἀλήθειαν! . . . Καὶ διὰ νὰνακαλύψῃ κανεὶς τί ἄρους με- ταχειρίζονται; ὅταν προσκαλοῦν εἰς γεῦ- μα καὶ πῶς λέγουν καλημέρα ἢ καλη- νύκτα, πρέπει νὰ εἶνε Γκάρνερ, ὅπως ὑ- πάρχουν μερικοὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἢ Γιοχάουζεν, ὅπως ὑπάρχουν μερικοὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἰσως— ἰσως καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, Μὰξ; . . . — Ὡ ναι! ἂν ἐρευνούσε κανεὶς με- ταξὺ τῶν σφῶν τοῦ Ἰνστιτούτου ἢ τῆς Σορβόννης, θὰ εὕρισκε μερικοὺς γλωσ- σολόγους, ἱκανοὺς νὰ ἔλθουν εἰς τὰ δάση τοῦ Κόγγου καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὰ περ- ράματα τοῦ καθηγητοῦ Γκάρνερ ἢ τοῦ ἰατροῦ Γιοχάουζεν!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀγαπητέ μου Μὰξ, ἂν εἴμεθα βέβαιοι καὶ ἡσυχοὶ περὶ τοῦ πρώτου, ὅτι διεκόψεν ὀριστικῶς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν

πῆθηκων, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸν δεύτερον, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως. . . — Μήπως οἱ βουβουνοὶ ἢ ἄλλοι πῆ- θηκοὶ τοῦ ἔσπασαν τὰ κόκκαλα; . . . συνεπλήρωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ἀπὸ τῶν τρόπων, μὲ τὸν ὁποῖον μὰς ὑπεδέχθησαν χθὲς, εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς πόσον εἶνε πολιτισμένοι καὶ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ γί- νουν ποτέ!

— Ἐγὼ νομίζω, Μὰξ, ὅτι τὰ ζῶα εἶνε προωρισμένα νὰ μείνουν ζῶα διὰ παντός.

— Καὶ οἱ ἀνθρώποι ἀνθρώποι! . . . ἀπῆ- γτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὅπως δῆποτε λυ- ποῦμαι πολὺ ποῦ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, χωρὶς νὰ φέρωμεν εἰδήσεις περὶ τοῦ ἰατροῦ.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἄλλὰ τὸ σπουδαί- οτερον δι' ἡμᾶς θὰ ἦτο νὰ διασχίσωμεν αὐτὸ τὸ δάσος.

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ. . . — Ἔστω ἄλλ' ἐπιθυμούσα νὰ εἶχε γίνῃ ἤδη.

Ἐν τούτοις τὸ ταξίδιον δὲν παρου- σίαζε πλέον δυσχεραίας, ἀφ' οὗ ἡ σχεδία θὰ ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν, ἀφινομένη ὀ- λονὲν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ρίου Γιοχάουζεν. Ἀπῆρτετο μόνον ἡ κοίτη τοῦ ποταμίου νὰ ἦτο μέχρι τέλους ὀμαλὴ, ἐλευθέρη ἀπὸ φραγμῶν, ἀπὸ στενά, ἀπὸ καταρ- ράκτας. Τοῦτο δὲ κυρίως ἐφοεῖτο ὁ ὀδη- γός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκάλεσε τοὺς συν- ῥόφους του διὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ Λά- γκας ἐπανῆλθε σχεδὸν ἀμέσως, φέρων μερικὰ αὐγά νήσσης, τὰ ὁποῖα ἐφυλάχθη- σαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας. Χά- ρις εἰς τὸ τεμάχιον τῆς ἀντικλῆσης, δὲν παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰνακευθῆ ἡ προ- μῆθεια τοῦ κρέατος πρὸ τῆς προσεχοῦς σταθμεύσεως.

— Μία ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Διὰ νὰ μὴ πᾶν χαμένα τὰ φυσίγγια ποῦ ἐξοδεύσαμεν, διατί νὰ μὴ χρησιμο- ποιήσωμεν τὸ κρέας τῶν πῆθηκων;

— Πρῶ! ἔκαμνεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. — Ἴδὲς τον ἐκεῖ τὸν σιχασιάρη! . . . — Γιατί ὄχι, ἀγαπητέ μου Τζῶν; κοττολέτες ἀπὸ γορίλλαν, φιλέτο ἀπὸ σκιμπαζῆν, μοῦτι ἀπὸ μανδρίλλαν. . . — Δὲν εἶνε καθόλου ἀσχημα, ἐβεβαί- ωσεν ὁ Κόμης. Οἱ ἰθαγενεῖς τὰ μοσχο- τρώγουν μιά χαρὰ!

— Κ' ἐγὼ θὰ τα ἔτρωγα, ἂν ἦτο ἀ- νάγκη. . . εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ. — Ἀνθρωποφάγῃ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Θὰ ἔτρωγες σχεδὸν τοὺς ὀμοί- οους σου. . .

— Ἐὐχαριστῶ, Μὰξ. Ἡ συζήτησις ἐληξεν ἕως ἐδῶ, καὶ τὰ τετραχειρα, τὰ φωνεῖντα κατὰ τὴν μά- χην, ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν. Τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκῃ εἶχε τόσα ἄλλα ζῶα, μῆρυ- καστικὰ ἢ πτηνά, ὥστε δὲν ἦτο καμμία

ἀνάγκη νὰ τιμῆθον καὶ οἱ πῆθηκοι, εἰ- σαγόμενοι εἰς ἀνθρώπινον στόμαχον! Ὁ Κόμης ἀπῆρτησε μεγάλην δυσκο- λίαν νὰ σῶσῃ τὴν σχεδίαν ἀπὸ τὸν ἀντίρ- ρουν διὰ νὰ κάμῃ τὸ μικρὸν ἀκρω- τήριον.

Ὅλοι ἐδοθήσαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπῆρτησε μίαν ὥραν. Ἦναγ- γάσθησαν νὰ κόψουν μικρὰ δένδρα καὶ νὰ τὰκοκλαδίσουν ἔπειτα, διὰ νὰ κατα- σκευάσουν κοντούς, τῇ βοήθειᾳ τῶν ὀ- ποίων ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῆς ὄχθης. Ὁ ἀντίρρουν ἐκράτει ἐκεῖ τὴν σχεδίαν. Ἄν ἡ ἀγέλη τῶν πῆθηκων ἐπανῆρθετο τὴν ὥραν ἐκείνην, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰποφύγουν τὴν ἐπίθεσιν, φεύγοντες διὰ τοῦ ρεύματος. Ἀναμφιδόλως, οὔτε ὁ ὀ- δηγὸς οὔτε οἱ σύντροφοὶ του θὰ ἐξῆρχον- το οὐδὲ καὶ ἀβλαβεῖς ἐκ τοῦ ἀνίσου αὐ- τοῦ ἀγῶνος.

Τέλος, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, ἡ σχε- δία ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μικροῦ ἀ- κρωτηρίου, τὸ ἔκαμψε, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σῶσεται ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ Γιο- χάουζεν.

Ἡ ἡμέρα προσηνύετο ὀραία. Κα- νέν σύμπτωμα θεύλης εἰς τὸν ὀρίζοντα, καμμία ἀπειλὴ βροχῆς. Ἀντὶ τούτου, βροχὴ ἠλιακῶν ακτίνων ἐπιπτε κατὰ κά- θετον, καὶ ὁ καύσων θὰ ἦτο ἀνυπόφορος ἂν δὲν ἔπνευε ἐλαφρὸς ἀνεμὸς βόρειος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ σχεδία θὰ ἐδοθηεῖτο πολὺ, ἂν εἶχεν ἰστίον.

Ὁ ποταμὸς ἐπλατόνετο βαθμηδόν, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς τὰ νοτιοδυτι- κά. Οὔτε δίκτυα ἠπλοῦντο ἐπὶ τῆς κοί- τῆς του τώρα, οὔτε γέφυραι ἀπὸ τῆς μιάς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην. Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, νὰ ἐμφάνιστε τετραχειρῶν εἰς τὰς δύο ὄχθας δὲν θὰ παρουσίαζε τοὺς αὐ- τοὺς κινδύνους τῆς προτεραίας. Ἄλλως τε, πῆθηκοὶ δὲν ἐφαίνοντο ποθενά.

Ἐν τούτοις αἱ ὄχθαι τοῦ ρίου δὲν ἦσαν ἔρημοι διέλου. Σμῆνῃ ὑδροβίων πτηνῶν τὰς ἐζώηρευεν μὲ τὰς φωνὰς των καὶ μὲ τὰς θορυβώδεις των πτήσεις. Ὁ Τζῶν Κόρτ ἐφόνευε πολλὰ ζεύγη ἐκ τῶν πτη- νῶν τούτων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίηθη- σαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, μετὰ τῶν αὐγῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε ἔστρωσῃ ὁ μικρὸς ἰθαγενής. Ἐπειτα, διὰ νὰνακτῆ- σουν τὸν ἀπελευσθέντα χρόνον, δὲν ἐ- σταμάτησαν τὴν συνειθισμένην ὥραν καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς ἡμέρας παρήλθον ἄνευ σημαντικοῦ ἐπεισοδίου.

Τὸ ἀπόγευμα συνέθη κάποια ἀναστά- τωσις, ὄχι ἀνευ λόγου σοβαροῦ.

Ἦτο ἡ τετάρτη περίπου ὥρα, ὅταν ὁ Κόμης, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν κόπην εἰς τὴν πρῶμην, παρεκάλεσε τὸν Τζῶν Κόρτ νὰ τον ἀντικαταστήσῃ, καὶ ἐλθὼν ἐστά- θη ὀρθος εἰς τὴν πρῶραν.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐσηκώθη, εἶδεν ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ἠπειλεῖτο οὔτε ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης οὔτε ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ

ἐπλησίασε τὸν ὄδηγόν διὰ νὰ τὸν ἐρωτή-
σῃ τί τὸν ἀνησυχῆσε.

— Μὰ τί κυττάσεις ἔτσι ; ἠρώτησεν ὁ Μᾶξ.

— Ἐκεῖνο ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ ὄδηγός.
Καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἐδειξεν ἔμπρός, εἰς ἓν
σημαῖον, ὅπου τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀ-
νεκινουῦντο ζωηρῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρεύ-
ματος.

— Καὶ ἄλλη δὶνῃ, ἀνέκραξεν ὁ Μᾶξ
Ὀυμπέρ, ἢ μᾶλλον εἶδος μ ἄ ε λ σ τ ρ ο μ
ποταμίου ! . . Προσοχὴ νὰ μὴ πείσωμεν
ἐκεῖ-μέσα.

— Δὲν εἶνε δὶνῃ, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Τί εἶνε λοιπόν ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίθη
σχεδὸν ἀμέσως ἓν εἶδος πίδακος, ὁ ὅποιος
ἀνῆλθεν εἰς ὕψος δέκα περίπου ποδῶν
ὕπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ρίου.

Ὁ Μᾶξ Ὀυμπέρ, ἐκπληκτος ἀνέκραξε :

— Μήπως κατὰ τύχην εὐρίσκονται
καὶ φάλαινα εἰς τοὺς ποταμούς τῆς κεν-
τρῆς Ἀφρικῆς ;

— Ὅχι . . . ἀλλὰ ἱπποπόταμοι, ἀ-
πεκρίθη ὁ Κάμης.

(*Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΞΑΙΚΗΘΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Τὸ βραδευθὲν Διήγημα τοῦ
72 Διαγωνισμού.

Τί κακὸς κύριος αὐτὸς ὁ Ντοῦ-Ντοῦ.
Δὲν ἐπύρασεν οὔτε μίαν ἡμέραν ποῦ νὰ
μὴ δειρῇ τὸν δυστυχισμένον τοῦ ἐλέφαν-
τα, ὁ ὅποιος μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς
κάννει ὅ, τι θέλησῃ ὁ κύριός του.

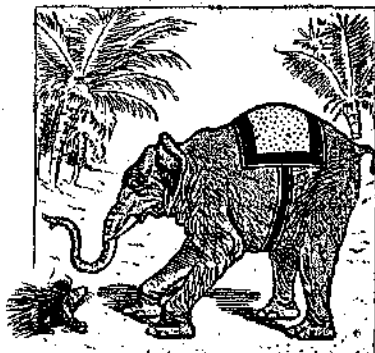

« Στάκεται καὶ τὲς τρώγει »

Μίαν ἡμέραν ὁ Ντοῦ-Ντοῦ ἠθέλησε
νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καβάλα εἰς τὸν
ἐλέφαντα, ἀλλ' ὁ ἐλέφας κατὰ τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον
τῆς καλύβης καὶ ἐβοσκεν.

— Μπᾶ ! λέγει ὁ κακὸς μαῦρος—
ποῦ βαρρεῖς πῶς ἐπειδὴ εἶνε τόσο σκλη-
ρὸς τὸν ἔκαμαν ὁ Θεὸς μαῦρον — μπᾶ !
ἐν ᾧ ἐγὼ θέλω νὰ ἐβῶ περίπατον, αὐ-
τὸς μοῦ γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ . . .
Στάσου νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πᾶθῃς . . .

Εἶπε, καὶ ἀρπάσας ἓν βόβαλον, διευ-
θύνεται πρὸς τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἀρχίζει
γκᾶπ, γκοῦπ ! νὰ τὸν κτυπᾷ, παράφορος

« Δὲν θάρνηθῃ νὰ με βοηθήσῃ. »

ἐξ ὀργῆς. Τὸ καίμενο τὸ ζῶον ἀντὶ νὰ
τραπῇ εἰς φυγὴν, στέκεται καὶ τὲς τρώ-
γει.

Ἄφ' οὗ τὸν ἐδαιρεν ἀρεκτά, τότε ἐ-
συλλογίσθη ὅτι ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ δὲν
εἶχε φορέσῃ τὸ καπέλλον του, ἀλλὰ τὸ
ἄφισε, μαζὶ μὲ τὸ μπαστουῖνί του, εἰς
τὴν καλύβην· ἐπιστρέφει λοιπὸν διὰ νὰ
τα πάρῃ. Μαίνας μόνος ὁ ἐλέφας, καὶ

« Διὰ τῆς προβοσκίδος τοῦ τὸν ὕψνει. »

συλλογίζόμενος τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ
τὸν κύριόν του, ὅστις τόσο ἀνηλεῶς τὸν
βασανίζει, βλέπει νὰ ζετρικῶν ἀπὸ κάτι
θάμνους εἰς ἀκανθόχοιρος. Στὴν στι-
γμὴν τοῦ ἤλθε μίαν ὡραία ἰδέα. Πλησι-
άζει τὸν ἀκανθόχοιρον καὶ τῷ λέγει.

— Δὲν σε βλέπω νὰ βιάζεσαι καθ'
ἔλου, καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔχεις
ἐργασίαν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, δὲν εἶνε
ἔτσι ;

— Ναί . . . ἀπήντησε φοβισμένος ὁ ἀ-
κανθόχοιρος.

— Τότε, πιστεύω, δὲν θάρνηθῃς νὰ

« Τὸν καθίζει ἐπὶ τῆς ράχεις του. »

με βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς σχε-
δίου, ποῦ δὲν θά σου δώσῃ καὶ πολὺν
κόπον.

— Ἐγὼ, ὁ τόσο μικρὸς, νὰ βοηθήσω
'σενα, ποῦ ἐνώπιόν σου ἡ δύναμις μου
δὲν εἶνε τίποτε ;

— Δὲν πρόκειται περὶ δυνάμεως ! τὸ
ὅ, τι θὰ κάμῃς εἶνε τὸ ἐξῆς : Θὰ σταθῆς
νὰ σε ἀναβιάσω εἰς τὴν ράχιν μου.

— Πῶς ! εἰς τὴν ράχιν σου ; λέγει
περιχαρῆς ὁ ἀκανθόχοιρος.

« Σήμερον εὐθηνά τὴν ἐγλύτωσες. »

— Εἰς τὴν ράχιν μου, ναί, ἀλλὰ πρό-
σεξε νὰ μαζευθῆς, νὰ ζαρῶσῃς ὅσον εἴμ-
πορεῖς περισσότερο, διὰ νὰ μὴ φαίνε-
σαι, καὶ ὅταν ἰδῆς νὰ καθίζω ἐπάνω σου
ἓνα ἄνθρωπον, τότε σὺ διὰ τῶν ἀκανθῶν
σου τρύπησέ τον ἀνηλεῶς. Σοῦ λέγω μόν-
ον ὅτι θέλω νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον, διότι με κακομεταχειρίζεται,

« Τὸ ἀκανθὶνον κάθισμα. »

— Φθάνει, ἐνόησα ! λέγει ὁ ἀκανθό-
χοιρος· καὶ τότε διὰ τῆς προβοσκίδος τοῦ
ὁ ἐλέφας τὸν κέρνει, τὸν ὕψνει· καὶ τὸν
καθίζει τέλος ἐπὶ τῆς ράχεις του.

Ὅσον εὐτυχῆς ἐφαίνετο ἐκείνην τὴν
στιγμὴν ὁ ἀκανθόχοιρος ! στρέφει γύρω
τοῦ νὰ ἰδῇ ἐάν τὸν βλέπουν . . . Ἀφ' ἧς
βλέπει ἓνα ἄνθρωπον, νὰ τοὺς πλησιάσῃ·
ἐνόησεν ὅτι θὰ ἦτο ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁ-
ποίου τῷ ὠμίλησεν ὁ ἐλέφας, καὶ προ-
σέγει . . .

Ἦτο πράγματι ὁ Ντοῦ-Ντοῦ, ὁ ὅποιος
σταθεῖς πρὸ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέ-
φαντος, διὰ νὰ τὸν ἀναβιάσῃ ἐπὶ τῆς

ράχεις του, ἐπιπλήττει αὐτὸν λέγων :
— Ἐνόησα σου ! σήμερον εὐθηνά τὴν
ἐγλύτωσες, ἂν ὄμως τὸ ξανακάμῃς, τότε
ἄλλοίμονόν σου . . . !

— Ἐνόησα σου, λέγει καὶ ὁ ἐλέφας
καθ' ἑαυτὸν, καὶ τὸν ὕψνει διὰ τῆς προ-
βοσκίδος του, καμαρώνοντα καὶ καπνί-
ζοντα τὸ σιγάρον του.

« Βοήθεια ! . . . Βοήθεια ! . . . »

« Ἐγείρεται ἀμέσως καὶ τρέχει. »

Ἄνοητε μαῦρε ! ἀντὶ νὰ καμαρῶνῃς
καὶ νὰ κρατῆς τόσο ὕψηλὰ τὴν κεφαλὴν
σου, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ σκύψῃς ὀλί-
γον διὰ νὰ ἰδῆς τὸ ἀκανθὶνον κάθισμα,
ποῦ σε περιμένει . . .

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἀνόητος ὁ Ντοῦ-Ντοῦ
ἠτοιμάζετο νὰ καθίζῃ, ὁ ἀκανθόχοιρος ρί-
πτει βροχὴν ἀκανθῶν ἐναντίον του— δι-
ότι ὁ ἀκανθόχοιρος εἶνε ἐκ τοῦ εἶδους ἐ-
κείνων, οἱ ὅποιοι ρίπτουν τὰς ἀκάνθας

τῶν ὡς βέλη. — Αἱ ἀκάνθαι, καρφωθεῖ-
σαι εἰς τὸ σῶμά του, τὸν ἔκαμαν νά-
νοιξῇ τὸ στόμα του σὰν πηγάδι καὶ νὰ
φωναῖζῃ σὰν δαιμονισμένος.

— Βοήθεια ! . . . Βοήθεια ! . . .
Ἄλλὰ ποῖος τὸν ἤκουε ; κανεὶς !

Καὶ ἀναπηδᾷ, καὶ ὀβριζεῖ, καὶ τέλος
κρημνίζεται κακῶς ἐκ τῆς κορυ-
φῆς τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πίπτει ἀλλοῦ αὐ-
τὸς, ἀλλοῦ τὸ καπέλλον του καὶ ἀλλοῦ
τὸ μπαστουῖνί του.

Μ' ὄλον ὄμως τὸν πόνον ποῦ τῷ προ-
ξενοῦν αἱ ἀκάνθαι, αἱ βαθεῶς ἐμπεπηγμέ-
ναι εἰς τὸ σῶμά του, καὶ μ' ὄλους τοὺς
μώλωπας, τοὺς ὁποίους τῷ ἐπροξένησεν
ἡ πίπτει, ἐγείρεται ἀμέσως καὶ τρέχει,
καὶ ἀναζητεῖ κανέν στερεὸν ξύλον, ἕως
ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ ἐλέφαντος. Ὁ ἐ-
λέφας αὐτὸ τὸ ἐνόησε πρὶν νὰ το σκε-
φθῇ ἀκόμη ὁ κύριός του, καὶ φεύγει δρα-
ματικῶς γελῶν, ἐν ᾧ γελᾷ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς
ράχεις του ἀκανθόχοιρος.

ΙΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ Α'.

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ἀδελφὸς τῆς Μαρίας, τῆς Κυρί-
ας Τρομάρας δηλαδή. Μὰ δὲν τῆς ὀμοιάζει καθόλου. Ἐ-
χει ὀλωδιόλου διαφορετικὸν χαρακτῆρα, εἶνε τὸ ἄλλο
ἄκρον, ἄλλου εἶδους ταραχῆ, καθὼς λέγουν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ἄνδρετος. Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν
δειλιάζει ποτέ, δὲν φοβάται τίποτε. Καυχᾶται ὅτι ὁ φό-
βος τοῦ εἶνε ἀγνωστον πρᾶγμα. Καὶ εἶνε ὀρμητικὸς,
καὶ εἶνε βιαστικὸς, καὶ εἶνε παράφορος. Ποτὲ δὲν συλ-
λογίζεται πρῶτα ἐκεῖνὸ που θὰ κάμῃ, πῶς θὰ το κάμῃ,
τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ. Τὸ κάθε τί το κάμνει ἀσυλλόγιστα
καὶ πολλὰς φορές τὴν παθαίνει.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του ἔχει πάθῃ πολλὰς ἱστορίας.
Ἐμὴ μίαν ἐξ ὧν ἐξύπνησε λιγάκι ἀργά. Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα
τοῦ Σχολείου, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀρχισε νὰ ντύνεται βια-
στικά. Ἐπλυνε ἐστὴν λεκάνῃ τὰ χεῖρα του, κάμνει νὰ τῆ
χύσῃ γιὰ νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ βλέπει ὅτι
ἐλείπεν ὁ κουβάς. Δὲν φωναῖζει τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τοῦ
τὸν φέρῃ, ἀλλὰ δὲν χάνει καιρὸ, ἀνοίγει τὸ παράθυρο,
καὶ χύνει τὴν λεκάνῃ ἐπὶ τὸ ὄρομο. Ἀπὸ κάτω, ἐκείνην
τὴν ὥρα, περνοῦσε ἓνας κύριος. Ὅλο τὸ βρωμόνερο τῆς
λεκάνης ἔπεσεν ἐπάνω του καὶ τὸν ἔκαμε μούσκεμα.

— ὦ ! ξεφωνίζει ὁ κύριος. — ὦ !! ξεφωνίζει ὁ Ἀχιλλεὺς·
καὶ καθὼς κάμνει νὰ τραδηχθῇ ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο, γρήγορα γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ κύριος,
πατεῖ σαστισμένος μέσα εἰς τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ, ποῦ
ἀπὸ τὴ βία του τὸ εἶχεν ἀφίση εἰς τὸ πάτωμα.

Ἄλλαξε τώρα κάλτσες καὶ ὑποδήματα, κύριε Ἀχιλλεῦ !
Θὰ χάσῃς τὸ μάθημά σου— γιὰτὶ πέρασε ἡ
ὥρα, — καὶ θὰ τιμωρηθῇς ἀπὸ τὸν πατέρα σου γιὰ τὰς
ζημιὰς. Αὐτὰ κάμνει ἡ βία, ἡ φούρια καὶ ἡ ἀσυλλογισία.
(Συνέχεια προσεχῶς)

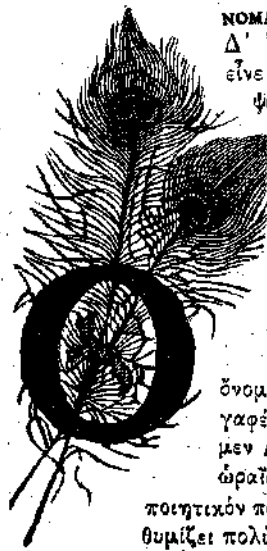

Η ΚΤΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Κάρμεν Δ' Ασίδβα. [Τούτο είνε κατά τὸ ἤμισυ ψευδώνυμον, διότι τὸ κύριον ὄνομα τῆς είνε μὲν πράγματι Κάρμεν, ἀλλὰ τὸ ἐπωνυμὸν τῆς είνε Σαρμωινά. — Κάρμεν Δὲ Σαρμωινά... τί ἀπὸ τῆς ἀλλοφώνου ὀνόμα δια μίαν συγγραφέα! ἐν ᾧ τὸ Κάρμεν Δ' Ασίδβα, τί ὠραῖον, τί εὐχρον καὶ ποιητικὸν ποῦ είνε!.. Ὑπενθυμίζει πολὺ τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον τῆς Βασιλείσσης

τῆς Ρουμανίας, Κάρμεν Σίλβα. Τί λέγω τὸ ὑπενθυμίζει; είνε σχεδὸν τὸ ἴδιον... δὲν διαφέρει παρὰ μόνον κατὰ ἓν ΔΑ... Ὡς ἐλύθη ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καὶ είνε σημαντικὸν αὐτὸ δι' ἓνα συγγραφέα νέον, νὰ κινή τὴν προσοχὴν μόνον μὲ τὸν ὀνόμα του...

Βλέπετε ὅτι ἡ Κάρμεν Δ' Ασίδβα, ἡ δωδεκάετις συγγραφεύς, ἔχει ἀρκετὴν δόσιν πονηρίας. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει καὶ πολὺ τάλαντον, τὴν μεγαλιέτερον τῆς ἡλικίας τῆς, ὥστε ἀνεξαρτήτως τοῦ ὠραίου ψευδωνύμου τῆς, νὰ ἐπιβληθῆ καὶ νὰ θαυματοῦν διὰ τῶν ἔργων τῆς, καὶ νὰ γίνῃ πλέον τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φυσικὰ εἰς ἄλλο τὸν κόσμον.

Διότι ἡ Κάρμεν Δ' Ασίδβα είνε γαλλίς, παριεῖν. Ἡ φήμη τῆς ὅμως ἤλθεν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, διότι ἐκεῖ, εἰς λέσχας καὶ εἰς μικρὰ ἐπαρχιακὰ θέατρα, ἐπρωτοπαίχθησαν τὰ ἔργα τῆς, τὰ ὅποια ἦσαν μονόλογοι καὶ κωμωδία μονόπρακτοι. Τούτο συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ἡ Κάρμεν Δ' Ασίδβα ἦτο μόλις δεκάετις. Ἄλλ' αἱ πρῶται θεατρικαὶ ἐπιτυχίαι τὴν ἐνεθάρρουν νὰ γράφῃ καὶ δράμα καὶ νὰ τὸ υποβάλλῃ εἰς τὸν διευθυντὴν ἐνδὲς Παρισινοῦ θεάτρου. Τὸ δράμα ἔγινε δεκτὸν καὶ πρόκειται νὰ παιχθῇ μετ' ὀλίγον. Εἶνε δράμα... ψυχολογικόν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸν τίτλον τοῦ ἐνθυμοῦμαι ὅμως ὅτι ἦτο πολὺ μακρότερος ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τῆς συγγραφῆς.

Καὶ ἡ Κάρμεν Δ' Ασίδβα ἔγινεν ἀμέσως διάσημος. Ἐκδόται προσεφέρθησαν νὰ ἐκδώσων τὰ ἔργα τῆς, δημοσιογράφοι τῆς πέρνου συνεντεύξεις, ὄλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτήν. Ἐ, δὲν είνε μικρὸν πρᾶγμα, ἓνα κοριτσάκι δώδεκα χρό-

νων, μὲ κοντὰ φουστανάκια, νὰ ποζάρῃ ὡς δραματικὴ συγγραφεύς! Καὶ νὰ ἔχῃ γραμμένα ἕως τώρα πολλὰ ἔργα, τὰ ὅποια λέγονται πρωτότυπα καὶ ἐξυπνότατα! Ἡ πρόωρος ἀνάπτυξις είνε συχνὴ εἰς τοὺς καλλιτέχνας ὁ Μόζαρτ ἔπαυσε πλάνω πέντε ἐτῶν ὁ Μπετόβεν συνέθετε δωδεκάετης, ἔχουεν δὲ πρόσφατον καὶ τὸ παραδειγμα τοῦ ἰδικοῦ μας Λώρη Μαρ γαρίτου. Εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἀναφαίνεται εἰς τὸν κόσμον δραματικὸς συγγραφεύς δέκα ἐτῶν, καὶ μάλιστα γένους θηλυκοῦ. Δι' αὐτὸ ἡ Κάρμεν Δ' Ασίδβα, καὶ ὀλιγώτερον ἀξίαν ἂν εἶχαν τὰ ἔργα τῆς, θὰ ἐγίνετο διάσημος. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι τὰ παιδικὰ αὐτὰ πρωτόλεια ἔχουν πολλὴν ἀξίαν καὶ φαίνονται ἔργα πολὺ ἀνωτέρας ἡλικίας.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Κάρμεν Δ' Ασίδβα φαίνεται πολὺ μεγαλιέτερα τῆς ἡλικίας τῆς. Τὴν περιγράφου ὡς ἰσχυρὴν καὶ ὑψηλὴν, πολὺ μελαγχροινὴν, μὲ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς, ὑγροὺς καὶ ὄνειρώδεις, καὶ μὲ σοβαρὰν ἔκφρασιν, διακεχυμένην ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς παιδικοῦ τῆς προσώπου. Τὸ τάλαντον τῆς ἐξεδηλώθη, ὅταν ἦτο ἀκόμη πέντε ἐτῶν, εἰς τὴν ἐξῆς περιστασίν: Κάποτε ἔκαμιν τρέλλας εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπέφραξε τὴν μαγειρίσαν, ἐκηδοῦσε μὲ τὸ ἓνα πόδι, ἐσαρκάλωνε εἰς τὰ τραπέζια, καὶ ἐπιτέλους ἐρρίψε κατὰ πολύτιμα πιάτα ἀπὸ τὸ μπουφέ, καὶ τα ἔκαμα κομμάτια. Ἡ μητέρα τῆς, πρὸς τιμωρίαν, τὴν ἔστειλε νὰ κοιμηθῆ ἀμέσως. — Ὑποθέτω δὲ θὰ τὴν ἐχειροτόνησε καὶ ὀλίγον, — ἀλλ' ἡ μικρὰ Κάρμεν δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε διὰ ἔσθιον οὔτε διὰ κλάμματα. Τῆς ἤρχοντο γέλια, γέλια ἀπειρα, ὅταν ἐσυλλογιζέτο τὰς σκηνὰς τοῦ μαγειρείου καὶ προπάντων τὴν κωμικοτραγικὴν ἀπελπισίαν τῆς μαγειρίσσης. Τότε ἐπῆρε μολύβι καὶ χαρτί, — δὲν μετεχειρίζετο ἀκόμη μελάνην, — καὶ περιέγραψεν ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον τῆς φιλολογικὸν δοκίμιον. Ἐκτοτε συνέβησε νὰ γράφῃ ἡ νὰ ὑπαγορεύῃ ὅ, τι τῆς συνέβαινε, ὅ, τι τῆς ἔκαμιν ἐντύπωσιν, ὅ, τι ἐσκέπτετο. Σιγὰ-σιγὰ τὰ δοκίμια αὐτὰ ἐλάμβανον μορφήν ὀρισμένην, καὶ ἐγίνοντο στίχοι, μονόλογοι, κωμωδία. Ὁ διάλογος ἦτο τὸ φ ὀ ρ τ ε, καθὼς λέγουν τῆς μικρᾶς Κάρμεν, καὶ δι' αὐτὸ τὰ φιλολογικὰ τῆς ὄνειρα ἐστράφησαν πρὸς τὸ θεάτρον. Καὶ φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος θὰ βρεθῆ δάφνας πολλὰς.

Δώδεκα ἐτῶν... Ἄλλ' αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας μου καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου είνε μεγαλιέτεροι. Διὰ τὴν ἀρὰ γὰ νὰ μὴ μιμηθῶν τὴν Κάρμεν Δ' Ασίδβα; Χαρτί ἔχουν, μελάνη ἔχουν, ἄς πάρουν καὶ ἄς γράφουν... Δυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ χαρτί καὶ τὸ μελάνη χρειάζεται καὶ... πέννα θὰ μοῦ εἰπῆτε. Ναι, βίβλια, καὶ πέννα

ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο... Χρειαζέται ἡ πρῶτος ἐξέλιξις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Κάρμεν Δ' Ασίδβα, τὴν ὅποιαν οἱ πολλοὶ δὲν ἀποκοῦν οὔτε ὄψιμον! Ἐνας δημοσιογράφος, ὁ ὅποιος ἐπῆρε συνέντευξιν μετὰ τὴν Κάρμεν, γράφει: «Εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς οὔτε μελιδίαμα ὑπάρχει οὔτε δρασερότης.» Τὰ ἰδικὰ σὰς ὅμως πρόσωπα τί γελαστὰ καὶ τί δρασερά ποῦ είνε!... Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, καλλιέτερα μάρτερον εἶσαι. Στὸ καλὸ ἡ πρόωρος ἰδιοφυία, ἂν ἀφαιρῇ τὸ μελιδίαμα καὶ τὴν δρασερότητα καὶ ὅσον ἔχετε τὰ ὠραία αὐτὰ γνωρίσματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μὴ ζηλεύσετε τὴν δόξαν τῆς Κάρμεν Δ' Ασίδβα, καὶ προπάντων μὴ προσπαθήσετε νὰ τὴν μιμηθῆτε.

Συλλογισθῆτε ὅμως ὀλίγον: Νὰ σὰς ἔβαζαν δια τιμωρίαν νὰ γράψετε ἓνα... ψυχολογικὸν δράμα. Τί θὰ ἐκάμινετε; Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΩΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Σκαρθαλιάρης: — Ἀλήθεια είνε, μαμμά ιε. ταῦτὰ ἀνάθουεν τὴ φωνῇ! — Βασιλόντα, ὑπολαμβάνει ἡ Κουκουριόστρα δὲν ἀκούει τὴν ὄρινα πᾶς πράξει ἀμα γεννήσῃ!

Ἡ Μικρὰ Ἀπανθουλὴ πρὸς τὸ Μή-μον Ἀκτων: — Δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, πῶς γίνεσαι αὐτὸ; Ποτὲ μὲν δὲν εἶδα τηλεγράφημα νὰ περᾶ ἐπάνω εἰς τὸ σύρμα!... Ἡστολὴ ἀπὸ τοῦ Κουκουριόστου

Ο Μικρὸς Γυμνασιόπαις ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι: ἔχων κατασκευασμένα τὰ καινούργια του φορέματα, ἀπὸ τὰς ἀτάκτας ποῦ ἔκαμιν εἰς τὸν δρόμον.

Καὶ ἡ μητέρα τοῦ θυμωμένη: — Τώρα νὰ ἴδῃς ἐσὺ, κύριε, τί ὠραία ποῦ θὰ σοῦ τα πιάσω! Καὶ ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις ἀπαράχως: — Νὰ πάγω, μαμμά, νὰ τα βγάλω πρῶτα; Ἡστολὴ ἀπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

Ἐν ὠρα τρικυμίας, ἡ μικρὰ Ὀλγαι: — Ἄχ, μαμμά μου!... πῶς ὑπαίρουν τὰ καμμένα διὰ φάρια νὰ κουνιῶνται ἐστὶ κἀθε μέρα! Ἡστολὴ ἀπὸ τῆς Σωφροδῆς Νικητῆς

Ο πατὴρ πρὸς τὸν μικρὸν υἱὸν του. — Δοιπὸν, Γεώργε, ἀπὸ ποῦ βγαίνει τὸ βαμβάκι; Ο μικρὸς Γεώργιος σιωπᾷ. Καὶ ἡ ἀκόμη μικροτέρα Ἀγλαΐσσα, ἐπιρριβαίνουσα: — Ἄνοητα, φωνάζει, τόσο πρᾶγμα δὲν ἔβρισε; Ἀπὸ ταῦτὰ τῶν γέρον! Ἡστολὴ ἀπὸ τοῦ Κλάδου Ἐλαίας

Ἡ Ἐρμιόνη οὔρει τὴν γάτα ἀπὸ τὴν οὐράν. — Μὴ τραβᾷς τὴ γάτα ἀπὸ τὴν οὐρά! φωνάζει ἡ μητέρα. — Ἐγὼ τὴν κρατῶ μόνον... αὐτὴ τραβάει! Ἡστολὴ ἀπὸ τοῦ Στεφ. Δα-Φαλουῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ἀθηναίου, καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν τοῦ Ἰσχυροῦ τοῦ Κόσμου, διὰ νὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα του. Καὶ οἱ βραβευθέντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς τί περιμένουν; διατὶ δὲν μοῦ στέλλουεν τὰς φωτογραφίας των; Ἄν εἶνε ἀπὸ ἀμέλειαν, δὲν τὰ ἐνοῶ... Ἐ, εἶνε ἀπὸ μετριοπροσύνῃ, τὸ ἐνοῶ, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει κλῖν καὶ ἐσση μετριοπροσύνῃ!

Ἐ, πῶς πηγαίνει ἡ ἀνάγνωσις; Φαντάζομαι πόσον ἀπολαμβάνου καὶ πόσον είνε εὐτυχεῖς, ὅσοι ἐπαραθέσθησαν παλαιῶς μου εἰκόνας καὶ βίβλια τῆς Βιβλιοθήκης μου διὰ τὰς Διακοπὰς.

Ἴδου καὶ μία συνδρομή, ἡ ὅποια λαμβάνει τὸ φύλλον μου τόσο τακτικὰ, ὥστε οὐδέποτε εἰς τὴν τῶρα παρεπιπέθη διὰ καθυστέρησιν: εἶνε ἡ Ἄσθα Καρδία. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀποδίδει εἰς τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῆς. Τὸ ποθεῖ τόσο τὸ φύλλον μου, τὸ περιμένει μὲ τόση ἀνυπομονήσιν, ὥστε καὶ ἐκεῖνο, ὡς νὰ τὸ ἤθευρε, οὔτε βραδύνει οὔτε χάνεται, διότι ἄλλως θὰ ἐφαίνετο σκληρὸν. — Τὸ βίβλιον είνε, Ἄσθα Καρδία, ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως σὰς είνε τακτικώτατον.

Ἐλαθε τὸ εἰδοποιητήριον τοῦ γάμου τῆς ἀγαπῆτῆς μου Ἀναστασίας Δ. Μάρκου (Ἑλληνική Σημαία) μετὰ τοῦ κ. Γεωργίου Κ. Φαρμακίδου, τελεθθέντας ἐν Πάτραι: τὴν 30 Ἰουλίου. Νὰ ζήσουν!

Ὅσοι δλο, καὶ ὁ Νέμος κάμνει τὰς Διακοπὰς του. Ἄλλ' ἀκούσατε τί μοῦ γράφει: «Ἐνοεῖται δι' ἐμὲ ἔκπαια καὶ νὰ καταγινομαι. Ναι, μάλιστα, νὰ ἡ ὠρα τώρα καὶ κἀθμαι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βρῶδον καὶ νὰ χάρωμαι πρῶτες. Τούναντιον, τώρα ὅπου δύναμαι νὰ διαθεσῶ τὸν καιρὸν κατὰ βούλησιν, δὲν βγίχνω ἀπὸ τὰς λαθηματικὰς, τὰ ὅποια ἀκρεῖω. Ἐγὼ μίαν μικρὰν Βιβλιοθήκην συσκευασθηματικῶν βιβλίων καὶ εἰς ἓνας γλῶσσας... Ἐγὼ, παιδί μου, σὺ θὰ προδοῦσῃς.»

Ῥίτζα Μεσομητῆ, ἀρ' οὐ αἰσθάνεσαι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μοῦ γράφῃς, εἰμπορεῖς νὰ εὐρίσκησιν συγγενεῖρά ἀφορμὴν, ἡ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς χωρὶς ἀφορμὴν, ὅπως τόσο ἄλλοι φίλοι μου. Σὺ εἶσαι τὸ φύλλον ποῦ ἐξήγησε.

Πικραμένη Καρδία [ΣΕ] διὰ τὴν ποιητικώτατην καὶ μουσικώτατην ἐπιστολήν σου. Μοῦ ἔφρασε ἐκεῖνο ποῦ λέγει διὰ τὴν «Βοσπούλαν» ὅτι ἂν δὲν εἰμπορῆ καμμία νὰ μιμηθῆ τὴν Γουλιέλμιναν εἰμπορεῖ ὅμως νὰ μιμηθῆ τὴν Παυλίαν.

Ἐγὼ ὑπόψιν μου, Ἄσπρος Πορτοκαλί [ΕΕΕ] καὶ τὸς δύο ὠραίας ἐπιστολάς σου. Πραγματικῶς ἡ Μερουσία είνε μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον ὁμιλεῖ πολὺ μὲ τὴν «Βοσπούλαν» καὶ ἐλησμήθησα νὰ τὰ συστήσω εἰς ὅσους δι' ἤθελαν νὰ συνεχίσουν τὴν ἀπάλασιν τῆς. Ἐπιστολὴ τῆς ἀδελφῆς σου δὲν ὑπάρχει καὶ ἄς μοῦ ἐναγράψῃ συμμορφωμένη μὲ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ψευδωνύμων. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ πρὶν ἢ Περὶδου, ἵσως περὶ Βιβλιοθήκης, ὅχι περὶ ἄλλων τῶμον τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὅχι διὰ τὰς ἐπιστολάς: ἐπιτρέπεται νὰρξῆ καθεὶς ἀπὸ τῆς δευτέρας σελίδας αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιστολαὶ μάλιστα ἀρχικῶν συνθήκων οὗτω, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυπώσεως εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἀντιγράφων (Copies).

Ὅρα ἡ ἀπόφασίς σου, Ἄγρὸ Περιστεράκι [Ε], καὶ ἐλπίζω ὅτι δι' ἐμὲ εἰς αὐτήν. Πῶ, πῶ, τί τροπία ποῦ θὰ τὴν ἐπῆρατ' ἐκεῖνον τὸν μεθυμένον... Ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτῆς είνε ἀκόμη συνδρομήτρια. Φίλησέ μοῦ τὸν ἀδελφούλην σου.

Καμμίαν ἐνόηλησιν, Μόνωσις [ΣΕ] ἀπαντήσας εὐχαρίστησιν θὰ μοῦ προξενούεν αἱ περιγραφαὶ σου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν εἰς τοὺς φίλους μου, διὰ ἐπειδὴ κάμνει συγγὰ ἐκδρομὰς εἰς βρεννὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομεία, ἀργεῖς κάποτε νὰ πάντῃς εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ κτλ.

Οἱ φίλοι μας είνε μακρόθυμοι καὶ περιμένουν. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἔφρασε πολὺ καὶ ἰδιαίτερως: ὅσα γράφεις περὶ τῆς παρατηρήσεως τῆς Νεράιδας τῶν Σπετσῶν. Κ' ἐγὼ νομίζω δι' αὐτὸς είνε παιδιὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα, σοβαροῦνται, φιλοσοφούεν, κάμνουεν ὅσα μεγάλα. Τοῦ Ἀρχιζέλιου, ὁ Λαλασμοὺς Κόσμος, ἡ Ναστασιόλα καὶ οἱ ἄλλοι παραλαί τοῦ παρελθόντος, ἀφίοντο περισσεύον εἰς τὴν φύσιν των, καὶ ἐχάλοσαν τὸν κόσμον. Ἡσάν ἔβρισε καὶ ἔξυπνοι! Ἐ;

Ἐγὼ, εἴγε, Σπαρτιάτιε Χειλωνίε! Νὰ δώσῃς γυμνασιακὰς ἐξετάσεις καὶ νὰ ἔλθῃς πρῶτη μετὰ τῶν ὄλων τῶν συμμαθητῶν σου, αὐτὸ δὲν είνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ Ἄγχερα; καὶ λατινικά, Ἐ; Ἄπράθο, σὲ συγχαίρω.

Νὰ φρονεῖσῃς: Κάθο - Κόρακα, νὰ στείλλῃς ἐμπροσθέντως τὰς λύσεις σου, διότι: θὰ πηγαίνου ἄδικα οἱ κόποι σου: ὅταν τὰς στείλῃς μετὰ τὴν προθεσίαν.

Ποῖος είνε ὁ ἀποστείλας τὰς λύσεις τοῦ 21 φύλλον ἀπὸ τὴν Ἀδρῆσαν, χωρὶς ὄνομα καὶ ψευδωνύμου; Πῶς νὰ τὸν μαγεύσω; Πᾶνε χαμένες... Αὐτὰ κάμνει ἡ ἀφηρημάδα.

Συμμενωτάκι [ΕΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα καὶ διὰ τὴν ὠραίστατην ἐπιστολήν. Κ' ἔδω κάμνει πολλὴ ζέση (περὶ τῆς ὁποίας: ἐπιπροσφύρησε καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος) μολοντε τώρα ἐβρῶσσε κάποιος Ἀλλήθιος αἱ εἰκόνας τοῦ «Ἀσώτου Γίσιου» εἶνε ἔλοχοι ὅσον τὰς κυριετῆς καθεὶς, τόσο ἀνακαταίεται καὶ νέας κομικὰς λεπτομερείας.

Βροντοῦσῃς Ἀλέκτωρ (Γ.Α.Ε.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἔξέλεξα. Σὺ συνιστῶ νὰναγνώσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς δι' ἐμὲ ἡμπορεῖς νὰ στείλῃς ἄσχησες παρὰ μόνον ὅταν προηρησῆται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμὸς: Νάναγνώσῃς δὲ καὶ τὰς Ὀδηγίας πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, ἀπὸ τοῦ σου φύλλου καὶ κάτω, διὰ νὰ μάθῃς νὰ συνθέσῃς τελείως, διότι: ἐξ ὅσων μοῦ ἔστειλας, ἐνόησα δι' εἰσας: πολὺ ἰπιδικετικῶς, ἀλλ' ἄπειρα ἀκόμη.

Ἀσπασμοί, Πληροφορία: — Ἡ Ἄσθα Καρδία ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Μόνωσιν, πληροφορεῖ δὲ τὸ Σερπαντῆν δι' ἀμείνεν ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ δι' τὸ ἐμάνευσον: — Ἡ Καλλιὰ Κουτουσή στέλλει εἰς τὴν Ἑλπίδα τῶν Δουκετῶν χίλια γέλια καὶ τῆς εὐχεται καλὴν ἐπιτυχίαν. — ὁ Κρόσσος ἀσπάζεται τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆ (καὶ νῆφ καὶ ἀγῆ πνεύματι) καὶ πληροφορεῖ τὸν μὲν Ἀδθακοῦν δι' τοῦ ἐτοιμάζει ἓνα τροπῆριον, τὸ δὲ Στραβόβυλο δι' ὅτι τὸ ἴδιον, ἀλλὰ εἰς τίνος τὴν ράχιν δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη: — ἡ κρῶν Λαυκασία πληροφορεῖ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος δι' ὀνομάζεται Ἀνδρόμεδα Φ Ζήναρος καὶ διαμείνει ἐν Ἀθήναις. — τὸ Μή μου Ἀκτων εὐχεται καλὸν ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὸν Κουασιμοδὸν καὶ τὸν Ἑβελιν Ἀλίδα — ἡ Ἀμαρυλλίς ἀσπάζεται τὴν Πειρατικὴν Ἀδραν καὶ τῆς ὑπόσχεται δι' ὅτι τῆς φανερώσῃ καὶ αὐτὴ εἰδομά τῆς, ζητεῖ δὲ ἐπ' ἀνταλλαγῆ τῶμον τοῦ Νυκτοκόρακα, τὸν ὅποιον συγχαίρει διὰ τὰς ὀροίας ἀπαντήσας τῶν Μ. Μυστικῶν. — Ἡ Ἀδρα τῆς Κερκίρας πληροφορεῖ τὴν Σιωπηλὴν Νύχτα δι' ἐμὲ ἔλαθε τὴν ἐπιστολήν τῆς καὶ τῆς ἐνανάγραψε: Ζητεῖ δὲ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. τὰ ὀνομάτα τῆς Παλλοῦσης Καρδίας, τῆς Ζουλιέσκας καὶ τῆς Ἑλληνιστοῦδας. — ὁ Ρακουλλίτης τῶν Ἡσπερίων χαίρει τὴν Ἀμαρυλλίδα, τὴν ὅποιαν ἐγνώρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας, δέχεται δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἠλίου προταθῆσιν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του. — τὸ Ἐρμιόνη Νέρος ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Ἀταθῆριον Ρόδου, Κουκουριόστου. Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυχίας, Ἄσθας καὶ Ρόδου Ἰκπότην. — ἡ Πικραμένη Καρδία ἀνευχεταί τὸν Ἀγγελοῦ Δύγεριν διὰ τὰ συγχρητήρια. — τὸ Ἄσπρος Πορ-

τοκαίς πληροφορεῖ τὸ Κόκκινο Καπελάκι καὶ τὴν Καταρομάλλαν δι' τοῦ ἀφίονου πολὺ τὰ ὄνομα ψευδωνύμων των, συγχαίρει δὲ τὴν δευτέραν διὰ τὰς ὠραίας ἐπιστολάς: ποῦ μοῦ στέλλει καὶ τὰ ἄρθρα Ἑβρημὰ ποῦ πέρνει: — ὁ Ἰσχυροῦς τῶν Ποιητικῶν ζητεῖ τὰρικὰ τὸ θεοσαλικὸν Ἰακύνθου τὸν κληρονομὸν δι' ἐπερὶ νὰ καλὸ μὲ τὸς ὑπάρχους του. — τὸ Ἐβρημὸν Ἄρθος ἀσπάζεται τὸ Κουασιμὸν Σπήλαιον, τὸ συγχαίρει διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις του, καὶ πᾶς πρῶτ' εἰς τὸ Ἄσπρος; — τὸ Κορινθιακὸν ἔκμα ἀσπάζεται τὸν Σεριτευμένον Σκαρθαλιάρην καὶ τὸν μακαρίτη ποῦ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὠραίαν Καλλιὰ. Πληροφορεῖ δὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκίρας δι' τὴν διευθύσιν του εἰμπορεῖ νὰ ζῆ εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ του, μεταβάλλουσα τὴν πατρίδα εἰς Πειραιά. — ἡ Βοσποριόλα δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Ἐσπερίας Ἀδρας προταθῆσιν Ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν τῆς. — ἡ Μόνωσις ἐπιθυμεῖ πολὺ καὶ αὐτὴ νὰ γνωρῆσθῇ μὲ τὴν Κελαϊδίστραν καὶ ἔχουσα μεγάλην ἀνάγκην φαιδρύνεσθαι, καὶ περιμένει ἀνυπομένως τὰ Μ. Μ. τῆς. — ἡ Σπαρτιάτιε Χειλωνίε συγχαίρει τὴν Κικὴν Πενιουποῦλον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Παλλαιοῦ Βραβείου. — ἡ Φιλόμουσος Νέσος ἀσπάζεται τὴν Ναστασιόλα. — ἡ Ρημαντικὴ Καρδία ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἐρμιόνην καὶ τὸν Ἰλλῶν τοῦ Κρητιστοῦ — ὁ Βολιώτικος Κραστὸς ἀσπάζεται τὴν Ἐρμιόνην Σαχάραν, ἡ ὅποια ἐξακολουθεῖ νὰ χονδραῖνῃ, (ἀμὲν τί; νὰ λιγνεύσῃ;) — τὸ Σοφιστὰ Φέργα ζητεῖ ἀσπάζεσθαι τὴν Κελαϊδίε τῆς Καρδίας πληροφορεῖ δὲ τὸν Ἀφρικανικὸν Ἠλίον δι' ἄνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ὁ Κάλω-Ἰβραχὰς θὰ τῷ εἰπῇ τὸ ὄνομα του. — ὁ Κάλω-Ἰβραχὰς παρακαλεῖ τὴν Μαρίαν τῆς Καρδίας καὶ τὸ Κόκκινον Ἄσμα νὰ τῷ φανερώσων τὰ ὀνομάτα των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουεν: ἡ Ἄσθα Καρδία μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα, Νιόβην, Ἀγνήν Φιλίαν, Ἐρμιόνην Σαυρόν καὶ Παλιόριον τοῦ Ἐβρημῶν — τὸ Σμαράγδιον Περὶδῆριον μὲ τὸν Νέμον, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, Θεοσαλικὸν Ἰακύνθον, Ὁδελίνον τῆς Κλεοπάτρας καὶ Καρδιογράφου. — ἡ Ἐφρασία Κόρη μὲ τὴν Κάρμεν Σίλβα, Ἄ-Δι-Ἰάν καὶ Κόντε Ραπανάκη. — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆ μὲ τὴν Μάρκαν τῶν Παρισίων, Λεωνὸν Διάβολον, Κορινθιακὸν Κῆμα, Ἀγροῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Τηλέμαχον. — ἡ Βοσποριεὺς Μαργαρίτα μὲ τὸν Ἐρμιόνη τῆς Βουχάρας, Χιακὸν Κρίνον, Λιακὸν Ὀφίοντα καὶ Λιακὸν Πανόσληνον. — ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν, Φωτοδὸλον Ἀκτίνα, Ἰπολαίδα, Μελλοῦρον Ἀκτίνα, καὶ Κόρη τῆς Ἀχαίας. — ὁ Πίθηκος τὸ Βορνεῖον μὲ τὸ Ἄρθος τῆς Κερκίρας, Ποιητικῶν Κερκίρας καὶ Περίλυπον Κερκυραῖον. — τὸ Ἄρθος Μαῖον μὲ τὸ Ἄδ Ἀδῖφ τῶν Πατριῶν, Νιόβην, Μαυρὴν Προσωπιδοφῶρον, Διεπυροφροῦσαν καὶ Πεντομέτρον. — ἡ Θεοσαλικὴ Ἀκτίς μὲ τὴν Γλακίαν Καρδίαν, Ἄρθος Μαῖον καὶ Θεοσαλικὸν Μενεξεδάκι. — τὸ Ἀουαν Κρίνον μὲ τὸ Μή-μον-Ἄκτων, Μή-με-Λημοῦνι, Κουκουριόστραν, Κελαϊδίστραν καὶ Παλιόριον τοῦ Ἐβρημῶν. — ἡ Ἐρμιόνη δα μὲ τὸ Σκαρθαλιάρην καὶ

δα, Ζωηράν "Γλαρίν, Κελαϊδίστραν, Έβελ-
 πιν "Αλιδα και Διοπτηροπούσαν. — τὸ "Α-
 γγὸ Περιστερὰ με τὴν "Αμαρυλλίδα, "Α-
 γέρα τοῦ Φαλήρου, Χρυσὸ Περιστερὰ και
 Παρταγοῦ Παρόντα — ἡ "Αμαρυλλίς με τὸν
 Παρήγορον τῶν Θλίψεων και Μαρίαν τῶν
 Μεδίκων.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλωνι στέλλει ἡ Διά-
 πλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Κρόταλον [ΕΕΕ]
 ἀνέγνωσα μ' εὐχαρίστησιν και τὰς δύο ὀφθαλ-
 μοποιήσεις σου, κ' ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ
 γράφεις διὰ τὸν θάνατον τῆς "Βοσποπούλας, και
 τὴν ἄλλην ποῦ μοῦ περιγράφεις τὸ ἐπιστάθιον
 τοῦ τελοῦσφθάλμου.) Παριστρίαν, Μὴ μὲν "Α-
 ππου (σὲ συγχάρω· πληροφορία περὶ ἀνταλλα-
 γῆς δελητῶν δὲν δημοσιεύεται· πλὴν εἰς τὰς
 "Μικρὰς Ἀγγελίας.) Ναυτοπούλαν τῆς Κρα-
 νῆς (ἔλαθα, εὐχαριστῶ.) "Ομίχλην (πραγμα-
 τικῶς· θὰ ἦτο ὄφραϊον τὸ θέαμα· κρίμα νὰ μὴν
 ἔχετε φωτογραφικὴν μηχανὴν.) Παριστρίαν
 "Αριστοκράτην (καλὸς ἄλλος· αἱ προτάσεις σου
 εἰς τὸ προσεχές.) "Επιδορορορ (προσεχῶς·
 δὲν πιστεύω νάρχησῃς πάλιν ἐπὶν νὰ μου ἐκ-
 ναγράφῃς.) Ἀρχικαλαμπουριστὴν (εὖγε, πολὺ
 ἐπιτυχμένη ἡ μετάφρασις αὐτῆ τοῦ μοιολόγου
 ἀπὸ τὸν Φιλάγγυρον τοῦ Μολιέρου· ἡ ὠραιότερα
 ἐξ ὧσας μοῦ ἐστὶλες.) "Αμαρυλλίδα (λυπούμαι
 πολὺ, πολὺ, ποῦ θάπαντῆσω μ' ἕνα ὄχι εἰς τὴν
 εὐγνώμη ἐπιμονὸν πρόκλησιν σου, ἤθευρες καλὰ
 ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ λείψω ἀπὸ τῆς "Αθή-
 νας.) Ἀδραν τῆς Κερκίρας (χαίρω πολὺ ποῦ
 διέπρωψαν τὸσοι φίλοι μου ἐκ τοῦ "Εκπαιδευ-
 τηρίου "ὁ Καποδίστριας· και σ' εὐχαριστῶ διὰ
 τὰς καλὰς αὐτὰς ἐιδήσεις.) Μ. Α. Μερκάτην
 (σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον· τὸ Κεκαλιμυρον τῆς
 Ζακύνθου εἶνε κοριτοῖ, ὥστε δὲν εὐμκορεῖς νὰ
 του ζητήσῃς ἀλλοιογραφίαν.) Ἀπάγορον τοῦ
 Νέστορος ([5Ε] διὰ τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆν
 καὶ τετράδια ἐκεῖνα ἐστὴν ἡ ὑπόμνησις ἦτο
 διὰ τὸ μέλλον.) Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρι-
 σίων. Ἰωσήφ Πεσταρίνην (ἔσπειλα.) Ἐρω-
 θρὸν Νέρος (μοῦ ἤρεσαν αἱ σκέψεις, τὰς ὁποίας
 σοῦ ἐπένηυσαν ὁ θάνατος και "εὐχοῦμαι μὴ φιλ-
 λης, καθὼς και οἱ στίχοι, τὰς ὁποίας ἀφιέρω-
 σαι εἰς τὴν μνήμην της.) Δουλοῦδὸν τῆς Καρ-
 δίε (τὸ ὅποιον ἐκατείδευσαν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ
 εἰς τὸν Βόλον ἀστυαγῶν.) διὰ της "Ασ-
 τραπῆς.) Ἱομερίδα τοῦ Παπαγαλοῦ (σοῦ
 ἔστειλα τὸν τόμον και τὰ Μ. Μυστικὰ· αἱ προ-
 τάσεις σου ἀπὸ τοῦ προσεχῶς.) Ἀπολεσθέντα
 Παράδεισαν (σὲ συγχάρω· σοῦ ἔστειλα τὸς
 δύο τόμους, με τοῦ ὁποίου εἶσαν θὰ διασκεδά-
 σης.) Μελίτζον, Μολὼν Λαβὲ ([ΕΕΕ] διὰ τὸν
 ἐπιτάθιον τῆς "Βοσποπούλας.) Σερπαντὸν (ἔ-
 στειλα ἐκ νέου πραγματικῶς, πολλὴν ἀγάπην
 μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολὴ σου.) Ἰγουργὸν τῶν Ἰλλο-
 τικῶν (ἔστειλα μὴν ἀργίτης τόσον νὰ μου ἐκ-
 ναγράφῃς· χαίρω ποῦ σου ἤρεσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν
 ὁ "Αστικός Ἰός.) Μελίτζον Ἀκτίνα (ἔ-
 στειλα· ναι, εὐμκορεῖς· δὲν πειράζει ἂν παρήλθον
 ὀλίγοι καιρὸς· ἄλλοι ἀργῶν περισσώτερον.) Ἐβ-
 σερμον Ἀνθος (τίωρα λοιπὸν γράφα μου) Κο-
 ρινθιακὸν ἔμμα (ἀπὸ τὰ τρία κιντὰ ποιηματά-
 κια, μοῦ ἤρεσε καλλίτερα τὸ δεύτερον· τραγοῦ-
 δι.) "Βοσπερυσούλαν (και βίβλια ποῦ νὰ εὐ-
 ρης καιρὸν νὰ μου γράψῃς με δύο ἐλαδίδες· και
 με χιλίαι δύο διασκεδάσεις.) Πίθηκον τοῦ
 Βοργέου (ἔχει καλῶς.) Ρομαντικὴν Καρδίαν
 (εἶσαι δικαιολογημένη ἀρ' οὐ σοῦ ἔτυχαν τόσα
 εἰ ὄφραϊον ποῦ ἐμορφώθῃ τὸ γράψιμόν σου.) Καρ-
 διογενώστην (ἔστειλα.) Βολιώτικον Κρασοῦ (ἔ-
 στειλα.) Ἀδραν τοῦ Ἡλίου (ἔχει, δὲν εἶνε, και
 γράψε τη, σὺ· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·
 συγχάρω τὸν ἀδελφόν σου.) Ἀρὸν τοῦ Παρτα-
 σοῦ (εἰς τὴν ἐρώτησιν σου ἀπαντῶ ὄχι.) Σοῦρ-
 τα· Φέρτα, Δημ. Καφάλην (ἔστειλα.) Ἰυδῆα
 κα. κα.

Ἐξ ὧσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 13 Ἰου-
 λίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

"ΤΗΕ ΔΙΑΦΑΝΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 12 (οἱ ἔτης: 4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸν Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἔτης: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 4 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, και 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται "Ἀδεται φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 και 1901, ὧν ἑκάστος τιμᾶται "Ἀδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀρὰ δύο εὐρίσκονται και οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς "Διαφάνσεως". Ἐπὶ τῆς σημερινῆς δὲ ἀνωτέρου τιμῆς κινήσων ὡς ἀδεται, προστίθενται και φρ. 3 διὰ τὸ δέαιμον ἑκάστης διπλοῦς τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερῆς, με τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαφάνσεως και τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντα αἰτούντα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡσας δεκατὶ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

ἡ χάρις τοῦ ἁγίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφω τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πολεμεῖ ἐν τῷ Κρασίῳ μας ἀς φρακίλους, ἂν ἔσται πρὸς τὴν 20 φύλλα καὶ περὶ αἱ φρ. 1

322 Συλλαβογράφος
 "Σ ἕνα φθόγγον, δις ληφθέντα, σὰς ὄραττομαι, ἰδὲ λύται.
 "Οτι πόλις με μαντιῶν εἶμαι ἀρχαία ἐννοεῖται.
 "Κατέληξ ἀπὸ τῆς "Θεῖας Χαλιθῶς.

323 Τονόγράφος
 "Ἀν μέλλοντα ἐνδὲ ρήματος Στὴ λήγουσα τονίσθη.
 Βόθῳ μίαν πασιγνωστον Νόρμην θὰ σχηματίσῃ.
 "Κατέληξ ἀπὸ τοῦ Πεπερημένου

324 Ἀναγραμματισμός
 "Ἀνεστράφη ὄχημα τι· τὴ θί γίνῃ; ἐπὶ στίγμαθ Φωναὶ! θρήνοι! θάκο·σθῶσι τῆ: Ραχὴλ οἱ στεναγμοί.
 "Κατέληξ ἀπὸ τῆς Παροστῆας

325 Τρίγωνον
 Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΓΓΕΜΑΛΛΟΟΡΡΣΣ νὰ σχηματισθῇ τρίγωνον τοῦ ὁποίου ἑκάστη πλευρὰ νὰποτελήται ἐκ πέντε γραμμάτων.
 "Κατέληξ ἀπὸ τοῦ Ἀναμῶ τοῦ Βουλιῶς

326 Ἐπιγραφή
 Α Σ Φ Ε Ρ Ε Ι
 Ρ Η Π Ο Υ Δ Σ
 Ν Ε Κ Α Θ Ε Τ Ο
 Γ Η Π Ο Ρ Ω Ν Α
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
 "Κατέληξ ἀπὸ Πολυμνίας Δασκίωτος

327 Ὄνομα κεκρυμμένον και ἄντι-στραμμένον
 Ἐντὸς τῆς φράσεως ταύτης εὐρίσκεται κεκρυμμένη, και μάλιστα ἀντεστραμμένη μία πόλις.
 "Κατέληξ ἀπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστῆ

328-332 Μαγικὸν Ἐπιφώνημα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δὲ ἐνὸς ἐπαφωνηματοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Οἶνος, Πάρων, κλοῦς, Κρότης, γάρχη.
 "Κατέληξ ἀπὸ Πλάτωνος "Ο' Ἰωνασαίου

333 Διπλὴ Ἀκροστιχίς
 Τάριχά γραμματα τῶν ἐκπομπῶν λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τῆν ἴδιαν πόλιν ἀντεστραμμένην.
 1. Νῆτος Ἑλληνική. 2. Μούσα. 3. Μέρος τῆς ἱπποσκευῆς. 4. Πτηνὸν ὑδρόβιον. 5. Θεά. 6. Ἦρος.
 "Κατέληξ ἀπὸ τῆς Σερμῆς Κόρης

334 Φωνηεντολίπων
 Ἐν - πτῆρ - χθῆς - νδρ - φτῆρ
 "Κατέληξ ἀπὸ Σημῆτος Ν. Παριμῆδου

335 Γρίφος
 Ὡν
 Ὡν Ὡν Ὡν Ὡν
 Ὡν Ὡν Ὡν Ὡν
 "Κατέληξ ἀπὸ Σημ. Ν. Παριμῆδου

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Ἑκπομπῶν Ἀλφάβητος τοῦ φάλλου 90.

202. Σικάκιος (σὺ, κίρκιος). — 203. Πάρισσο-μυδός (Πα-μ-σοι) — 204. Γλαῦκος· λαυκός. — 205. Οἶκος· Κοῖος. — 206. Ἦσαν τρία μόνον πρόσωπα ἰσπανοῦς, ὡς καὶ ἔγγονος, ὁ α' πατὴρ τοῦ β' και ὁ β' πατὴρ τοῦ γ'. ἄρα δύο πατέρες. "Ἦσαν αἱ β' υἱὸς τοῦ α' και ὁ γ' υἱὸς τοῦ β', ἄρα δύο υἱοί. — 207. Κίρκος· Κίρκη. — 208. Τὰ φτερὰ τῶν πουλιῶν. — 209-210, 1, Ἐξ Ἀργους. Διότι ἀργία (Ἀργεῖα) μήτηρ κακίας. 2, "Ὅταν εἶνε ἄλοος (ἄλοος). — 211. ὁ Ἀρκάδιος, ἡ Ἀρκαδία, τὸ Ἀρκάδιον. — 212 Ἡ ἀγάπη μετρεῖται πρὸς τὴν θουσίαν ἢ ἀνάγνωσις· ἵνεται ματαιωθῆκατος, ἀρχομένη ἀπὸ τὸ Η τοῦ τρίτου στίχου.)

214
 Ο Ν Α Α Σ
 Ρ Σ Ν Δ
 Ε Η Η Ι Α Ε Ο Ω
 Ι Ν Δ Ρ Ρ
 Ο Ω Ω Ω Ι
 Σ Ν Ν Σ

215-219. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΑ σχηματίζονται: σπρά, ἀγορά, χαρά, ράδιον τῶρα. — 220 ΑΧΕΡΟΥΣΙΑ (Ἀχιόν, ΧΕσφ. ΡΟΥθικόν, ΣΙθρος. Ἀπό.) — 221. Εἶνε βροχὸς και δρόσος· ὁ δρόμος τῆς παιδείας· ἄλλ' ὅμως ἔχει πάντοτε εἰς δρόμον εὐτυχίας — 222. Ἡ πανώλης εἶνε νόσος δεσπῆ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λικτὰ 10, διὰ δὲ κείς συνδρομητὰς μας λιπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ λιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας συνδρομητῆς τῆς "Διακί-
 σεως" Ἰωάννης Ν. Καζούλης παραθερίζων τῶρα ἐν Κηφισῇ, εὐτυχίστατος· θὰ ἐλογίζετο γνωρίζομενος μετ' ἄλλων συνδρομητῶν τῆς Διαφάνσεως· ἐκ τῶν ἑκεί ἦ ἐν Ἀθήναις διαμενόντων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τοῦ κάμουν τὴν τιμὴν ταύτην θὰ του εὐρίσκουν εἰς τὸν Σταθμὸν Κηφισίας, ὅραν 5 1/2 — 7 μ. μ. καθ' ἑκάστην φέρουσα ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως ποδῆλατον με κωνόλευκον ταινίαν. [B-68]